

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

Pääkirjoitus

Guy Perron, Kanada

1

Kristuksen elävä vesi hakeutuu sinne, missä on matalinta

Julia Elischer, Australia

2

Ilmoitukseen perustuva kulttuuri

Phil Taylor, Yhdysvallat

5

Matkalle lähtö – orastava tietoisuus

Carolyn Prentice, Yhdysvallat

8

Le Club de l'Esprit

Guy Perron, Kanada

13

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja : **Guy Perron**
guyperon3@sympatico.ca
Apulaistoimittaja : **Carolyn Prentice**
cmp9q3@yahoo.com
Apulaistoimittaja **Alain Cyr**
alain_cyr@sympatico.ca
Käännösvastaava (ranska) **Jean Royer**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **M. Caoile**
Komitean puheenjohtaja **Will Sherwood**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi ja Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetancharland03721@sympatico.ca
Varapresidentti – **Seppo Niskanen** – Suomi
seppo.niskanen@mediakoti.fi
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Shirley Pelland** – USA
shirleypelland@comcast.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA
cmp9q3@yahoo.com
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt Kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Will Sherwood** – USA
will@thesherwoodgroup.com
Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA
edwinking@bellsouth.net
Opintoryhmäkomitea – **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Levityskomitea – **Rick Warren** – USA
rewar@swbell.net
Käännöskomitea – **Peep Söber** – Viro
psober@hotmail.com
Sääntökomitea – **Jerry Prentice** – USA
gobearfoot@yahoo.com

Pääkirjoitus

Oivallisin ovi taivaan valtakuntaan on rakastava palvelu

Rakkaat ystävät, veljet ja sisaret, viidennen ilmoituksen lukijat

Toivon, että teillä kaikilla on hyvä yhteys itse kun-kin sisimmässä olevaan Isämme Henkeen. Lienne-ette panneet merkille, että Journalin kahdessa viimeisessä numerossa on ollut enemmän artikkeleita opettamisesta ja johtamisesta, palvelemisesta, korkeammasta itsensä toteuttamisesta, ulkopuolella ja sisäpuolella olevan Jumalan kanssa päivittäin eletävän kumppanuuden käytännön hengellisyydestä – kaikki tämä siinä tarkoituksessa, että uskostamme tulisi elävämpää, syvällistä elävää uskoa, joka virittää elämäämme ja antaa muodon elämisen tavалlemme.

Jeesuksen opetukset olivat se ensimmäinen urantialainen uskonto, joka niin täysimääräisesti kattoi tiedon, viisauden, uskon, totuuden ja rakkauden sopuointuisen koordinoitumisen, että se samalla tarjosi täyden ajallisen tyyneyden, älyllisen varmuuden, moraalisen valaistumisen, filosofisen tasapainoisuuden, eettisen berkekyden, jumalatietoisuuden ja positiivisen vakuuttuneisuuden henkilökohtaisesta eloonjäämisestä. Jeesuksen usko osoitti tien ihmisen pelastuksen lopullisuuteen, siihen, mitä kuolevainen voi univsumissa perimmältään saavuttaa, sillä se tarjosi: – 6. Pelastuksen ajallisuudesta, ikuisen elämän saavuttamisen, mihin kuuluu päättymätön edistyminen Jumalan tuntemisessa ja Jumalan palvelemisessa. [1112:4, 1113:3]

Palvellessamme kanssaihmissiämme tietoisina Jumalasta ja tietoisina siitä, että Jumala elää meistä itse kun-kin sisimmässä, silloin taivaan valtakunnan ovi avautuu sisältä ulospäin. Astumme sisäiseen valtakuntaan omis-sa oloissa suoritetun palvonnallisen mietiskelyn kautta ja astumme ulkoiseen valtakuntaan menemällä tapaa-maan muita ja palvelemaan heitä.

Heidän hetken aikaa mietiskelyään Jeesus jatkoi puhettaan: ”Tebdessänne, mitä äsken kebotin, muistelkaa elämää, jonka olen elänyt maan päällä teidän keskellänne, ja iloitkaa siitä, että tulen yhäti elämään maan päällä kanssanne ja palvelemaan kauttanne. Älkää yksilöinä kästelkö keskenänne siitä, kenen on määrä olla suurin. Olkaa kaikkei kuin veljiä. Ja valtakunnan kasvaessa niin, että se käsittää suuria uskovien ryhmiä, teidän tulisi silloinkin olla käsittelemättä siitä, kuka on suurin, tai etsimättä etusijaa tällaisten ryhmien kesken.” [1942:6]

Jumalatietoisina kanssaihmissiä palvellessamme elämme ikuista, päättymätöntä edistymistä merkitsevää elämää jo nyt ja jo täällä Urantialla.

Palvelu- ja hoivaamistapoja on monen monia; nälkäisiä ja janoisia sieluja on lukemattomia. Mitä me odotamme? Jeesuksen paluutako? Hän on Totuuden Henkensä myötä jo täällä meistä jokaisen kanssa.

Oletko valmis lähtemään matkalle. Tämä numero ei muuta käsittelekään. Kiitokset Carolynille, Julialle ja Philille kirjoituksistanne ja kiitokset kaikille Journal-tiimin jäsenille: Carolynille, Alainille, Olgalle, Jeanille ja Mariolle. Meillä numerossa toisensa jälkeen suuri hengellinen ilo kokea synergiaa.

Lämpimimmät terveiset teille kaikille. Toivotan teille kaikille suurenmoista rakastavaa palvelemista päivittäisessä elämässänne kumppanuussuhteessa Jumalaaan.

Veljenne Hengessä ja palvelemisessa.

— Guy

Kristuksen elävä vesi etsiyty sinne, missä on matalinta

JULIA ELISCHER
Australia

Me Urantia-kirjan lukijat tiedämme, että meidän päämäärämme on pienten erillisten vuoripurojen tavoin yhtyä koko ihmiskunnan suureen valtamereseen. Hengellinen kasvu valmistaa meitä dynaamista palvelua varten, ja paljon työtä tarvitaan, jotta Jumalan tahto toteutuisi maan päällä hänen Luoja-Poikansa, meidän Jeesus Nasaretilaisemme kautta.

Tämä tuo mieleemme eräitä hyvin tärkeitä kysymyksiä, joita tulen tutkimaan tässä artikkelissa. Mikä on Jumalan tahto meidän kohdallamme? Minne sisimmässämme oleva henki meitä johdattaa? Miten ja ketä palvelemme? Miten Kristus toimii ja mitä hän organisoii planeetallamme?

Meistä tulee erillisinä yksilöinä Jumalan armon välikappaleita maailmassa, kun muodostamme elävän suhteen hänen kanssaan. Antamalla rukouksen ja pal-

vonnan avata Jumalan ja ihmisen välisen yhteyskanavan ihmisen puoleisen pään kuolevaiset pääsevät välittömästi hyötymään maailmojen luoduille suunnatusta, alati soljuvasta jumalallisen boivan virrasta. [1638:4]

Eristyksissä työskentely pyrkii tyhjentämään sielun energiavarat [1776:2], ja aivan kuten yksinäisten vuoripurujen täytyy yhtyä suureen virtaan, niin myös elämä etenee tiettyjä uomia pitkin.

Pienten purojen alapuolella, alavammalla maalla, soljuu kristillinen ”totuuden virta”, joka kuljettaa Kristuksen perintöä kasvattaen hengestä syntyneitä kuolevaisia, jotka omistautuvat jatkamaan hänen työtään maan päällä. Huolimatta kirkon virheistä, ja vaikka Jeesus ei sitä perustanut, hän on kaikin olemuksensa kanssa sopuoinnussa olevin tavoin sitä vaalinut hänen maan päällä suorittamansa elämäntyön parhaana olemassa olevana

edustumana. [2095:1] Tämä on huomionarvoinen seikka, jos olemme kiinnostuneita siitä tavasta, jolla Kristus laatii arkkitehtonista suunnitelmaansa meidän aikaamme varten. Koska nykytasolla [i]hmisen kehitys ja hengellinen edistyminen tuskin riittävät antamaan kaikille ihmisille kyvyn tulla toimeen ilman uskonnollista auktoriteettia [2085:6], meitä muistutetaan: *Älkää jättäkö huomaamatta hengellisen perintöosan arvoa, sitä totuuden virtaa, joka soljuu vuosisatojen halki* — —. [2082:6]

[K]ristinusko on voimallinen uskonto — — [ja] sisältää sen verran Jeesuksen opetuksia, että ne riittävät tekemään siitä kuolemattoman. [2086:4]

Paikalliset kristityt kirkot ja lähetysasemat ovat maallisia välikappaleita Jeesuksen kirkastamiseksi, ja niiden välityksellä hän toteuttaa suunnitelmaansa antaa ihmiskunnalle mahdollisuus kasvaa taivaan kansalaisiksi. Kristityt rukoilevat ja palvovat Isää Jeesuksen kautta. He pelastavat ja parantavat ja rakentavat Jeesuksen nimessä. Luetaanpa Jeesuksen sanoja *Urantia-kirjasta* tai *Raamatusta*, ne ovat eläviä sanoja, jotka muuttavat ihmisten elämää. *Urantia-kirja* selventää ja avartaa niitä Raamatun totuuksia, että Jeesus eli täydellisen ajallisen elämän Jumalan Poikana ja että ylösnousseen Kristuksen hengelliset siunaukset vaikuttavat kaikkien uskovi- en Jumalan poikien elämässä sen mukaan, mikä on heidän vastaanottokykynsä ja -halunsa.

Taivaan valtakunnan hengellinen pankki maksaa edelleenkin uskoa, toivoa ja moraalista varmuutta kaikille, jotka sen tileiltä "Hänen [Jeesuksen] nimessään" nostavat. [2076:6]

Viidennen käänteentekevän ilmoituksen vastaanottajina meidän tulee tehdä enemmän kuin vain uskoa *Urantia-kirjaan* ja edistää sen opetusten leviämistä. Meitä kutsutaan ryhtymään Jeesuksen uusiksi opetuslapsiksi, hengellisen valtakirjan omaaviksi johtajiksi, jotka sisäistävät Kristuksen vapauttavan sanoman ja vievät sen maailmaan. *Jeesuksen opetuslasten tulisi olla enemmän kuin valloittajia: heidän tulisi olla kaikille ihmisille jopa ylitsevuotavia inspiraation ja ylitykyläisemmän elämän lähteitä.* [2084:1]

Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rokkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opetuksiinsa. [2082:9]

Vuoripurhothan ovat hyvin kirkasvetisiä, hyvin raikaita, ja listessään alas maailmaan ne eivät välttämättä pidä siitä, että joutuvat yhtymään isoon, tummaan, vanhaan jokeen, joka uhkaa nielaista ne ja heikentää niiden puhtautta ja itsenäisyyttä. Niinpä ne rakentavat patoja — mentaalisia esteitä —, jotka ehkäisevät virtausta ja antavat niiden lyhyellä aikavälillä säilyttää henkilökohtaisen ylemmydentunteensa. Mutta aikaa myöten Kristuksen elävä vesi alkaa seisoessaan pilaantua ja sitten kuolee, sillä [s]taattinen totuus on kuollutta totuutta, — —. [1949:4] Loistavan suunnitelman, jonka oli määrä antaa uuden, laajemman ilmoituksen Kristuksesta virrata meren syvyksiin vajonneille ihmisille, tekee tyh-

jäksi ihmismieli, joka ei uskalla antaa mennä!

Ajatteleva ihminen on aina pelännyt jonkin uskonnon otteessa olemista. Kun jokin vahva ja liikuttava uskonto uhkaa päästä hänen herrakseen, hän pyrkii sen poikkeuksesta järkeistämään, traditionalisoimaan ja institutionalisoimaan ja toivoo saavansa sen tällä tavoin hallintaansa. Ilmoitususkonnostakin tulee tällä tavoin meneteltäessä ihmistekoista ja ihmisen dominoimaa. Nykyajan äykkäät miehet ja naiset karttelevat Jeesuksen uskontoa siksi, että he pelkäävät, mitä se heille tekee ja mitä se heillä teettää. Ja kaikki tällaiset pelot ovat perusteltuja. Omat uskovansa Jeesuksen uskonto tosiaankin ottaa herruuteensa ja muuttaa heidät, se edellyttää ihmisten omistavan elämänsä sille, että he etsivät tietoa taivaallisen Isän tahdosta, ja se vaatii elämiseen annettujen energioiden pyhittämistä ihmisen veljeyden epäitsekäkkäeseen palvelemiseen. [2083:2]

Itsekäät miehet ja naiset eivät yksinkertaisesti halua maksaa tällaista hintaa edes suurimmasta kuolevaiselle ihmiselle koskaan tarjotusta hengellisestä aarteesta. [2083:3]

Totuudesta tulee monasti hämmentävää ja jopa barbaanjobtavaa, kun sitä pilkotaan, kun siitä erotetaan osia, kun se irrotetaan yhteydestään tai kun sitä liiallisesti eritellään. Elävä totuus opettaa totuudenetsijää oikein vain, kun se omaksutaan kokonaisuutena ja elävänä hengellisenä realiteettina, — —. [2075:5]

Tullaksemme yhdeksi Jumalan kanssa me lakkaamme ajattelemasta järjellä ja aloitamme elämän hengellisesti tiellä. Järjestä tulee silloin elämän palvelija, hengen palvelija, ja me synnymme uudelleen hengellisesti. *"Ellette synny uudesti, synny hengestä, ette voi astua Jumalan valtakuntaan."* [1829:4] Tätä varten tarvitsemme Jeesuksen elävää uskoa, joka suo meille kyvyn ANTAA hyvän elämän virrata lävitsemme. Pelkäämme luopua järjen turvaa antavasta "pehmolelusta" ja aikuistua astuaksemme hengelliseen elämään.

Mieli on kriittinen ja analyttinen ja erottelee asioita, kun taas henki on yhdentävä ja "inkluusiivinen" ja liittää asioita yhteen. Elämästämme tulee eheää ja jaloa Jumalan läsnäolon kokemuksen, ei teorian kautta. Kun alamme harjoitella Jumalan läsnäoloa, emme ole samalla tavalla riippuvaisia kirjoista: — — *vain kuollutta totuutta voidaan pitää teoriana. Elävä totuus on dynaamista, ja sillä voi ihmismieleessä olla vain kokemuksellinen olemassaolo.* [1949:4]

Se, että ihmiset pitävät uskoamme totena, riippuu siitä, miten elämme sitä, mitä he näkevät meidän tekemisen ja mitä me annamme, ei siitä, mitä he kuulevat meidän vakuuttavan. Maailma ei todellakaan tarvitse lisää sanoja, lisää tietoa. Meillä on sitä jo hämmentävän paljon. Maailma tarvitsee enemmän ymmärtämystä, enemmän auliisti annettua rakkautta. On pelottavaa antaa itsestään hengellisessä mielessä, mutta sisimmäsämme oleva henki tulee opastamaan meitä. Se osoittaa meille, otammeko vastaan Kristuksen elävää vettä antamatta sen virrata meistä ulos, saammeko valaistusta viemättä Jeesuksen valoa pimeyteen. *"Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa."* [1102:7] Kun olemme syntyneet uudesti hengestä, elämämme on tarkoituksetonta, ellei hänen henkensä virtaa meistä maailmaan.

”Vaikka elämään johtava ovi on abdas, se on kuitenkin riittävän leveä kaikkien vilpittömästi sisään pyrkivien siitä päästä, sillä minä olen se ovi.” [1828:7] Jeesus on epäilemättä tie henkilökohtaiseen pelastukseemme, mutta hän on myös se vesi, jota tulee tarjota hengellisesti janoaville.

” – tämä totuuden ja vanhurskauden Poika nousee maailman ylle mukanaan parantava valo ja pelastava voima; vieläpä että hän pelastaa kansansa sen synneistä; että hän etsimällä etsii ja pelastaa ne, jotka ovat kadoksissa. – –. Että niillä, jotka häneen uskovat, tulee olemaan ikuinen elämä. Että hän vuodattaa henkensä kaiken lihan päälle, ja että tämä Totuuden Henki tulee olemaan jokaisessa uskovassa sen veden läbde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. – –.” [2035:1]

Kuinka monien luulette olevan halukkaita uhraamaan aikaa ja vaivaa kiipeämällä korkeille vuorenhuipuille saadakseen Kristuksen puhdasta vettä sen lähteestä? Useimmat kulkevat laumoina alaville merenrannoille, missä ei voi juoda eikä virkistää itseään elävällä vedellä, mutta siellä on hauskaa ja sinne on helppo päästä. Pienet vuoripurot ovat hyvin kaukana tästä ihmismerestä, mutta kristillinen ”totuuden virta” soljuu suoraan siihen mereen. Ja vuoroveden mukana merivesi nousee jokeen.

Voitte yrittää rannalla seisten ylistää ihmisjoukoille pienten vuoripurujen ihmeellisiä ominaisuuksia ja pyytää heitä hartaasti lähtemään pitkälle vaellukselle nähdäkseen ne itse. Useimmat ihmiset ovat kuitenkin kykenemättömiä tai haluttomia kiipeämään tuota yksinäistä, kapeaa, korkealle nousevaa polkua. Mutta jos he ovat janoisia, lähellä on joki, joka laskee mereen. Sen vesi ei ehkä ole täysin puhdasta, mutta se on silti Kristuksen raikasta elävää vettä, jota elvyttävät lisäksi vähäiset ja uhrautuvat vuoripurot, jotka uskalsivat antaa veden virrata.

”Ja veden tapaan aito hyvyyskin etsiytyy sinne, missä on matalinta, jopa tasoille, joita muut karttavat, – –.” [1452:1]

Haasteena palveleva johtajuus

Jos on todellakin niin, että *[s]e hetki on koittamassa, jolloin – – kaikkien uskontojen piiriin kuuluville kansoille ei enää esitetä evankeliumia Jeesuksesta, vaan Jeesuksen evankeliumin elävää, hengellistä todellisuutta* [1041:5], silloin hengellinen kasvumme valmistaa meitä palvelemaan urheasti Kristusta planeettamme johtamiseksi tähän seuraavaan valon ja elämän vaiheeseen. Hänen tahtonsa toteutuu hänen hengestä syntyneiden kuolevaistensa antaumuksellisessa elämässä.

Maailmassa kerrotaan olevan tällä hetkellä yli 33 800 erillistä ja erilaista kristillistä kirkkokuntaa (Barret, *World Christian Encyclopedia*). Urantia-liike, joka esittää Kristuksen opetuksia laajemmin, muodostaa vielä yhden – vaikkakin ainutlaatuisen ja ilmoitukseen perustuvan – virtauksen, joka on lähtöisin Kristuksen pirstaloituneesta maanpäällisestä hankkeesta. Jos pyrimme vakavasti toteuttamaan Jumalan tahtoa maan päällä, sisimmässämme asuva henki johdattaa meitä yhteistoimintaan kristittyjen toveriemme kanssa: *Uran-*

tian suuri toivo on siinä mahdollisuudessa, että uusi ilmoitus Jeesuksesta uusin ja entistä laajemmin esityksin hänen pelastavasta sanomastaan hengellisesti yhdistäisi rakastavan palvelun puitteissa hänen nykyisten tunnustuksellisten seuraajiensa monilukuiset perheet. [2086:2]

Elävä Jeesus on kristinuskon mahdollisen yhdyntymisen ainoa toivo. *Todellinen kirkko – Jeesus-veljeskunta – on näkymätön, hengellinen, ja sitä luonnehtii yhtenäisyys, vaan ei välttämättä yhdenmukaisuus. – – Hengellinen yhtenäisyys seuraa uskonyhteydestä elävään Jeesukseen. – – ja institutionalisoituneen sosiaalisen organisaation vastakobtana tästä veljeskunnasta tulee vielä kerran elävä organismi. Se saattaa vallan mainiosti käyttää hyväkseen tällaisia sosiaalisia organisaatioita, mutta ne eivät saa sitä syrjäyttää.* [2085:3]

Vaikka kirkko instituutiona on jäänyt nyky-yhteiskunnassa sivuosaan, historia osoittaa sen olleen erittäin elinvoimainen juuri ollessaan sivuosassa. Voimaa pursuva varhainen kirkko, joka oli yhteiskunnallisesti ja poliittisesti eristyneessä asemassa, kirjoitti koko Uuden testamentin noin seitsemässäkymmenessä vuodessa ja levisi Rooman imperiumin ja silloisen tunnetun maailman kaukasiin ääriin.

Kirkon ulospäin suuntautumisen ollessa nyt jälleen kerran vähäistä siinä tapahtuu sisäisen elämän voimistumista ja uutta avautumista hengelle. Lukuisat kirkkokunnat yhdistyvät ”Kristuksen ruumiiksi”, jossa uskonkappaleiden auktoriteetin sijasta aletaan antaa etusija ihmissielun ja elävän Jumalan jälleenyhtymiselle, mikä syvenee ja saa täyttymyksen yhteisyyden kokemuksessa.

Tuloksena on järjestynyt palveleva voimatekijä, joka rohkaistuu hengellisesti murtamaan vanhoja muureja, olemaan uskalias kaikenkattavuudessaan ja täyttämään jumalalliset tehtävänsä. Palveleva kirkko painaa todellakin *nöyrästi päänsä niin urbeasti ylistämänsä ristin edessä saadakseen siinä uuden kerran kuulla Nasaretin Jeesukselta suurimmat totuudet, jotka kuolevainen ihminen voi konsanaan kuulla: elävän evankeliumin Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä* [2086:7].

Jokaisella kirkkokunnalla, joka palvoo elävää Jumalaa, joka saattaa voimaan ihmisten välisen veljeyden ja joka rohkeenee poistaa kaiken jäseniinsä kobaistuvan opillisen painostuksen, on paljon toivoa. [1135:2]

Nykypäivän kristillisyyden toteuttaa useimpia *Urantia-kirjan* arvoja mutta ilmaisee niitä eri kielellä. Jeesuksen kohottaminen filosofisesta asemasta Raamatun ja kristinuskon ulkopuolelle on ”hämmäntävää ja harhaanjohtavaa” niille, jotka uskovat häneen. Elävä Jeesus tahtoo, että antaudumme Jumalalle ja sille, mitä hän haluaa tehdä meissä ja meidän kauttamme. Ennen kuin hän voi toteuttaa ihmisten hengellisen veljeyden, hänen on ensin yhdistettävä seuraajansa Kristuksen veljeskunnaksi.

On esitetty kutsu lähteä mukaan jännittävään yritykseen uuden ja perin pohjin muotoaan muuttaneen ihmisyhteiskunnan rakentamiseksi valtakuntaa edustavan Jeesus-veljeskunnan hengellisen uudelleensyntymisen keinoin, ja tämän kutsun tulisi ykähdyttää kaikkia häneen uskovia tavalla, jolla ihmisiä ei

olekaan sävähdetty sitten niiden aikojen, jolloin he vaelsivat maan päällä hänen liballisina kumppaneinaan. [2084:6]

Joudumme sekä yksilöinä että ryhminä jatkuvasti vastustamaan eristäytymishaluamme, joka uhkaa tehdä tyhjäksi jumalallisen suunnitelman ihmiskunnan hengelliseksi yhdistymiseksi. Kun omaksumme totuuden Jumalan isyydestä elävänä kokemuksena, ei vain teoriassa, ja toimimme sen mukaisesti, on kysymyksessä suunnaton, koko elämän muuttava prosessi. Suoralla yhteydellä Jumalaan on valtava teho. Se muuttaa sinut hengellisestä orvosta Jumalan pojaksi tai tyttäreksi! Ihmissuvusta kaikkine ihmeellisine variaatioineen tulee sinun rakas suurperheesi.

Institutionaalisen uskonnollisen auktoriteetin heikkeneminen on merkinnyt sitä, että auktoriteetin täytyy nyt syntyä syvältä johtajien luonteesta ja sielusta, heidän omasta jumalasuhteestaan, sillä ilman selvää sisimmästä tulevaa rehellisyyttä ei kirkollisella auktoriteetilla ole enää mitään merkitystä. Todellinen auktoriteetti merkitsee Kristuksen kaltaista suhtautumista muihin ja rakastavaa, hurskasta ja uhrautuvaa Jumalan, kirkon ja maailman palvelemista.

Tällaiselle palvelevalle johtajuudelle on ominaista sen kyky sovittaa ihanne yhteen vallitsevan todellisuuden kanssa, olla siemen, joka kuolee, jotta uutta elämää voi yltäkyllin syntyä. Juuri tämä ominaisuus varmisti kristinuskon juurtumisen ja leviämisen ympäri maailmaa. Sen voitto johtui suureksi osaksi siitä, että Paavali ja ne, jotka tulivat hänen jälkeensä, olivat auliita mutta nokkelia ja viisaita kompromissintekijöitä (2071:4).

He tekivät tietoisesti myönnytyksiä Jeesuksen ihanteiden suhteen pyrkiessään pelastamaan ja edistämään monia hänen ideoistaan. Ja heidän menestyksensä oli verratonta. Mutta älkää ymmärtäkö väärin! Nämä kompromissin kohteiksi joutuneet Mestarin ihanteet ovat hänen evankeliumissaan yhä pälevinä, ja lopulta koittaa aika, jolloin ne osoittavat maailmalle täyden voimansa. [2070:8]

Abner ei saavuttanut yhtä suurta menestystä: *Vaikka itäinen versio Jeesuksen sanomasta pysyi paremmin hänen alkuperäisten opetustensa mukaisena, se noudatti kuitenkin jatkuvasti Abnerin taipumatonta asennetta. Se ei koskaan edennyt samalla tavoin kuin hellenisoitu versio, ja lopulta se hukkuu islamilaiseen liikkeeseen.* [2072:4]

Jeesuksen uusina opetuslapsina meillä on tänä päivänä edessämme samanlainen haaste. Ellei joidenkin *Urantia-kirjan* ideoiden suhteen tehdä myönnytyksiä, niin että *Urantia-kirjan* Jeesuksen ja *Raamatun* Jeesuksen kohtaaminen ja yhdistäminen tulee mahdolliseksi, voi kompromisseihin taipumaton *Urantia-liike* leimautua kultiksi ja kadota New Age -liikkeen sumuun.

Tämä ei merkitse sitä, että unohtaisimme *Urantia-kirjan* loistavat ja edistykselliset ideat, vaan että olisimme tarpeeksi viisaita huomataksemme, miten voimme realistisesti edistää sen opetusten leviämistä, ja tarpeeksi suvaitsevaisia voittaaksemme erimielisyytemme ja tehdäksemme yhdessä työtä Jumalan kunniaksi ja edistääksemme uskoa Kristukseen.

Nykyhetkellä yli kaksi miljardia ihmistä, kolmannes

maailman väestöstä, tunnustaa uskoa Jeesukseen Kristukseen (Barrett, *World Christian Encyclopedia*). Tekemällä myönnytyksiä niiden asioiden suhteen, jotka kristillinen traditio tulee suoraa päätä hylkäämään, rakennamme sillan ilmoitusta ja ihmisiä erottavan kuilun yli voidaksemme ohjata ihmisten asenteita ja mieltymyksiä ilmoituksen suuntaan. Kun näin tapahtuu, voi tuloksena olla uusi todellisuus. Kun käsitämme yhteistyön perustavaa laatua olevan merkityksen, silloin kompromissi merkitsee voittoa, ei menetystä, sillä toisten vahvuuden saaminen mukaan vahvistaa mitä tahansa suurta visiota. Todellinen vahvuus syntyy vahvuuksien vaihtamisesta.

Kristilliseen ”totuuden virtaan” astuessaan palveleva johtaja pystyy vastaanottamaan korkealla vuoristossa olevasta lähteestä virtaavaa Kristuksen elävää vettä ja samanaikaisesti kurottautumaan merelle inhimillisen epätoivon syvänteisiin asti, jonne me Jeesuksen tavoin viemme toivoa murtuneille ja haavoittuneille, hengellisesti orvoille, jotka ajelehtivat ympäriinsä tietämättöminä Isänsä ehtymättömästä rakkaudesta.

Tämän sillan kannattimena on risti, jota kantavat kaikki ne rohkeat yksilöt, jotka uskaltavat tehdä Kristuksen työtä maan päällä. Kun meitä koettelevat ihmisten sitkeä muutosvastarinta, kaikki johtajan torjumiset, kaikki erilaisuuden pelko, jaamme Jeesuksen kanssa hänen äärimmäiset kärsimyksensä mutta myös hänen ikuisen voittonsa. Sellainen epäitsekäs rakkaus ei voi kärsiä tappiota Jumalan kosmisessa suunnitelmassa.

Urantia-kirjaa ei ole annettu meille korvaamaan kristillistä perintöämme vaan pikemminkin kehittämään, elvyttämään ja yhdistämään sitä. Tieto ei voi koskaan korvata Kristuksen elävää vettä, joka on yli kahden tuhannen vuoden ajan virrannut vastaanotavasten ihmisten nautittavaksi. *Urantia-kirja* tarjoaa meille laajennettua tietoa kosmologiasta ja syvällisemmän käsityksen Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä, minkä ansiosta uusi, tieteellinen aikakausi voi löytää Raamattuun sisältyvän totuuden ja tulla johdatetuksi elävään suhteeseen jumalallisten vanhempiensa kanssa. Tämän ilmoituksen tulevaisuus ei ole pelkästään itse tekstissä vaan siinä, miten Luoja-Poika voi vaikuttaa kuhunkin sitä lukevaan uskovaan ihmiseen. Sillä siten kuin Jumalan armo meitä elähdyttää ja sen voima meihin vaikuttaa, me haluamme välittää sitä edelleen. Kun olemme saaneet armon, voimme johdattaa muita elävään uskoon, joka johtaa Kristuksen riemulliseen palveluun, sillä välittäjä on itsessään viesti.

Kristinuskoko on toden totta tehnyt tälle maailmalle suuren palveluksen, mutta, mitä nyt eniten kaivataan, on Jeesus. Maailman tarvitsee nähdä Jeesus taas elävänä maan päällä niiden bengestä syntyneiden kuolevaisten kokemuksessa, jotka tuovat Mestarin vaikuttavalla tavalla kaikkien ihmisten tietoon. [2084:1]

Hänen suuren armonsa ylistykseksi!

Kääntänyt Leena Kari

Ilmoitukseen perustuva kulttuuri

PHIL TAYLOR
Yhdysvallat

Jokin aikaa sitten otin osaa kokoukseen, jossa koin ihanaa hengellistä veljeyttä ja toveruutta ja jossa mahdollisuus yhdessäoloon ja seurusteluun toisten samanmielisten kanssa oli antoisaa kuten aina. Mutta viimeisenä kokouspäivänä tutustuin erääseen lukijatoveriin, joka oli kokouksessa ensimmäistä kertaa. Jokin sai minut lähestymään häntä, ja keskusteltuani hänen kanssaan minulle selvisi, että hänelle kokous oli ollut pettymys.

Hän kertoi minulle, että vastaanotettuaan tämän ihmeellisen ilmoituksen ja luettuaan sen sisältämän totuuden hän oli pettynyt löytäessään joukon uskonveljiä, jotka eivät vastanneet hänen odotuksiaan.

En voinut olla tuntematta sympatiaa tätä miestä kohtaan, koska olin itsekin kokenut samalla tavoin ensimmäisen kokoukseni jälkeen. Kun on kysymyksessä niin ihmeellinen ilmoitus kuin *Urantia-kirja*, minäkin olin luullut löytäväni jotakin aivan erityistä meidän, lukijoiden, kokoontumisissamme. Mitä me molemmat sitten arvelimme löytävämmekö järjestöistämme?

Olimme uskoneet tapaavamme näissä kokouksissa aivan toisenlaisia lukijoita kuin mitä tavalliset kuolevaiset ovat. Olimme luulleet löytävämmekö ihmisiä, joissa totuus ilmenisi aivan erityisellä tavalla. Uskon, että me tosiasiaassa arvelimme näkevämme Jeesuksen elävän jälleen näissä miehissä ja naisissa, jotka ovat pyhittäneet koko elämänsä *Urantia*-ilmoitukselle.

Monessa suhteessa uskon, että me molemmat odotimme siirtyvämmekö jonkun toisen maailman kulttuuriin, hyvin sen kaltaiseen kulttuuriin, josta kerrotaan seuraavaa: *Jos sinut voitaisiin siirtää takapajuisesta ja sekasortoisesta maailmastasi jollekin normaalille planeetalle, joka parhailleen elää lahjoittautuneen Pojan jälkeistä aikakautta, luulisit, että sinut on nostettu perimätietojenne mukaiseen tilvaaseen.* [598:3]

Onko tällainen toive kohtuuton?

Tämä tapahtuma kertoo siitä, kuinka vaikuttavia järjestöjemme kulttuurit ovat. Jos ryhmissä on sitä ylevää hengellistä kulttuuria, jota *Urantia-kirjassakin* on, ne eivät voi olla vetämättä puoleensa hengellisyydestä kiinnostuneita henkilöitä, joita ilmoituksen ihanteelliset arvot houkuttelevat puoleensa. Mutta jos järjestöjemme kulttuurit eivät pysy sivilisaation kulttuurin yläpuolella ja siitä erillään, emme voi olettaa vetävämmekö puoleemme tämänkaltaisia hengellisesti nälkäisiä sieluja.

Me urantialaiset olemme evolutionaarisen kulttuurin tuote. Materiaalinen kulttuuri, jossa me elämme, piti huolta meistä ja kasvatti meidät. Sellainen on planeetaarisen evoluution tavanomainen kulku. Mutta pystymmekö me viidennen aikakautisen ilmoituksen lukijat omaksumaan ilmoituksen yleviä ihanteita vastaavan

korkeamman hengellisen kulttuurin?

Voidaksemme vastata tähän kysymykseen yrittäkäämme ensiksi käsittää mitä kulttuuri on. Kulttuuri on monipuolista ja moniulotteista. Se on sosiaalista perintöömme. Se on hengellistä ja aineellista ympäristöömme. Se käsittää sivilisaation esi-isien yhteiset pontitukset ja saavutukset, joissa kaikenlainen tieto materiaalisesta hengelliseen tietoon ilmenee. Se on sivilisaation hedelmä. Se on koulutuksen väline. Se on menetelmä, jolla arvoja ja moraalialia varjellaan. Se on kehityksen kaava ja käyttövoima. Se on mielen virkistäjä. On olemassa perhekulttuuria, koulutuskulttuuria, uskonnollista kulttuuria, moraalista kulttuuria, materiaalista kulttuuria ja ilmoitusperäistä kulttuuria. Ja on olemassa monia, monia muita kulttuurin alueita.

Ja onhan olemassa kulttuurin yksinkertaisin määritelmä, joka selittää käsitteen varsin hyvin. Kulttuuri, maanviljelystermein ilmaistuna, merkitsee maaperän muokkaamista sadon kasvattamiseksi. Uskon, että Mestari olisi selittänyt sen juuri tällä tavalla. Kulttuuri on maaperä, joka vaalii kehitykselle suotuisia olosuhteita.

Puutarha kuvaa hyvin kulttuuria. Maaperän hedelmällisyys ja tuottoisat sadot ovat sille tunnusomaisia. Sekä sato että maaperä ovat osoituksena puutarhan kulttuurista. Kun maaperä vastaa kulttuuriympäristöä, laiho vastaa kulttuurin tuloksia ja, kuten kaikissa puutarhoissa, alkuperäistä maata on muokattava ja uudistettava. Emme voi siirtää uutta maaperää vanhan tilalle. Emme voi istuttaa uusia kulttuureja vanhojen tilalle. Meidän tulee viljellä, ravita ja kohentaa kulttuurimme maaperää.

Samassa määrin kuin kulttuuri on sivilisaation tuote, tämä sama kulttuuri myös stimuloi juuri saman sivilisaation kehitystä ja edistystä. Yhtä paljon kuin kansa on ympäristönsä ympäröimä, tämä sama ympäristö myös pitää huolta tai tuhoaa, varjelee tai hävittää, kohtaa tai viivästyttää näitä kansoja.

Kulttuuri on yhtä aikaa seuraus ja syy

Planeettamme kulttuuri sai alkunsa planetaarisen aikamme alussa, jolloin Luoja-Poikamme ja Elämänkantajat uurastivat luodakseen suotuisat materiaaliset ja hengelliset olosuhteet elämän ylläpitämiseksi. Nämä olosuhteet luotiin tahdolliseen elämään ja hengen vastaanottamiseen kykenevien evolutionaaristen luotujen tuottamiseksi. Ihminen on kehittynyt seitsemän mielenauttajahengen vaikutuksen alaisena alkukantaisista ajoista tahdolliseksi ja Ajatuksensuuntaajan vastaanottamiseen kykeneväksi evolutionaariseksi olennoksi.

Melkein koko planeettamme historian ajan olemme olleet materiaalisen evoluution tulosta; olemme kehittä-

tyneet materiaalista ympäristöämme vastaavasti, vaikka enimmäkseen emme ole olleet tietoisia Jumalan huolenpidosta. Tälle evoluution kululle ja sen kulttuuriselle sivutuotteelle on tunnusomaista se, että evolutionaarinen historiamme on edennyt enimmäkseen ilman hengellistä tarkoituspäätä. Tähän mennessä emme ole antaneet hengellisten vaan materiaalien päätöksiemme ohjata kulkuamme. Tämä asia on hiljalleen muuttumassa. Sivilisaatiomme muuttuu hiljalleen sellaisen ihmisen tuotteeksi, joka mieluummin reagoi ympäristönsä hengellisesti kuin aineellisesti. Olemme viimein alkaneet kehittää hengellistä vastaanottavuuttamme – synnymme hengestä.

Materiaalinen kulttuurimme on palvellut meitä hyvin. Ankarat elinolosuhteet ovat antaneet meille virikkeitä, ja elossapysymisen kannustin on pakottanut ihmisen edistymään. Olemme oppineet ajattelemaan ja meistä on tullut tahdollisia olentoja. Mutta sivilisaatiomme nopea muutostahhti on alkanut vaatia meiltä enemmän. Vanhat ihanteet häviävät ja nyt kaivataan uusia, korkeampia ihanteita. Nykyinen kulttuuri on ylimenovaiheessa, ja kulttuurisen epävakauden vaarat ympäröivät meitä.

Sivilisaatiomme vaatii nyt enemmän kuin koskaan ennen hengellisiä päätöksiämme lieventämään rauhatonta siirtymistä aineellisesta hengelliseen kulttuuriin. Voimme, jos se on meidän tahtomme, alkaa jalostaa ja vaalia hengellistä elinpiiriämme, jonka puitteissa kehittymme ja edistymme sivilisaationa. Voimme, jos se on tahtomme, kehittää vaihtoehtoihin kannustavaa hengellistä kulttuuria ja tehdä edistyksellisestä siirtymävaiheesta yhä enemmän todellisuutta.

Materiaalisen ja hengellisen kulttuurin ratkaiseva ero on tällöin aikomus. Tunneimme vetoa materiaaliseen kulttuuriin, koska se on evoluutiotapahtumien meille sanelemaa. Hengellinen kulttuuri voi olla meidän luomaamme kulttuuria ja se voi olla meille saneltua. Edellinen voi olla olemassa hengellisistä valinnoistamme huolimatta, se on olemassa joka tapauksessa. Valinnoistamme ja päätöksistämme etsiä ja täyttää Isän tahto syntyy jälkimmäinen. Aineellinen kulttuuri voi säilyä harkitsemattoman sivilisaation välinpitämättömyydestä, tietämättömyydestä ja huonoista valinnoista huolimatta. Hengellinen kulttuuri edellyttää, että ihmisen elämän tarkoituksena on pyrkimys tuoda esille Jumalaa jokapäiväisen elämänsä välityksellä ja luoda siten uusi, jumalallinen todellisuus, jolle on ominaista ylevien ihanteiden kulttuuri.

Viime kädessä kulttuurimme kuvaa valintojamme tai kyvyttömyyttämme tehdä noita valintoja. Samalla kun aineellismielisten päätösten tulos, aineellinen kulttuuri, kuvaa meidän valintojamme, samalla sosiaalinen ja hengellinen palkintomme on juuri hengellinen kulttuurimme. Tarkoituksellinen elämä tuottaa hengellistä kulttuuria; se on tulosta tarkkanäköisyydestä, arvostelukyvyystä ja ilmoitukseen perustuvien ihanteiden mukaisesta elämästä.

Syvällisimpiä kulttuuriin liittyviä ilmoituksia, joita *Urantia-kinjassa* on, on se tosiasia, että kullakin univer-

sumiylösousemuksen tasolla käytetään sivistävää menetelmää ajallisuudesta tulevien pyhiinvaltajien kohottamiseksi.

Jerusemiin kuuluu seitsemän siirtymäkulttuurin maailmaa [174:5]; Edentiaan kuuluvat sen seitsemänkymmentä sosiaalistamiseen ja koulutukseen omistautuvaa satelliittia [174:6]; Uversaan kuuluu tubansia ja taas tubansia täydellisiä laitoksia ja organisaatioita, jotka omistautuvat universumikoulutukseen ja hengenviljelyyn [175:1].

Caligastian sata käyttivät samaa edistämismenetelmää esittelemällä korkeampaa kulttuuria planeetan primitiivisten asukkaiden kohottamiseksi. *Urantian yksinkertainen väki toi Dalamatiaan omat sosiaaliset tapansa, ei suinkaan vaihtaa ne uusiin ja parempiin, vaan saadaksesen ne kokenemaan, kun ne joutuvat kosketuksiin korkeamman kulttuurin kanssa ja tulevat yhteyteen verrattomampaa ajattelua edustavien yksilöiden kanssa. Prosessi oli hidas, mutta erittäin tuloksellinen* [749:7]. Tämä piti paikkansa Planneettaprinssin esikunnassa ja totta se oli Eedenin puutarhassakin.

Miksi tätä kulttuurikylpymenetelmää on käytetty niin usein universumissa tapahtuvan etenemisen aikana? Sen vuoksi että tällaisilla menetelmillä on syvälinen vaikutus yksittäisen ihmisen hengelliseen kasvuun. Kulttuuri vaikuttaa voimakkaasti yksilöön, koska tällaiset ympäristön paineet pakottavat mielen reagoimaan ja edistymään kannustamalla sitä myönteiseen reaktioon. Henkilö, joka huomaa ympärillään olevien tovereidensa elävän totuutta, alkaa reagoida siihen jäljittelemällä – hänen tovereidensa lojaalisuus kannustaa häntä.

Moraalisuuden voima ja perustavaa laatua oleva ”vertaispaine” voivat olla mielelle ärsyksenä ylevämpiin valintoihin, jotka pitävät yllä tätä korkeaa kulttuuria. Kulttuurin kohenemisen vaikutukset saattavat muuttaa hitaasti kokonaisia kansoja, mutta yksittäisten ihmisten elämässä ne saattavat saada ja saavatkin aikaan nopeita muutoksia. Kulttuurilla on mahtava voima; se ylentää niitä mieliä, jotka ovat vastaanottavia korkeamman kulttuurin arvoille ja joita ne arvot houkuttelevat puoleensa. Niille, jotka eivät ole vastaanottavia, sillä ei ole arvoa.

Samalla tavoin kuin universumien Isät järjestävät virikkeelliset olosuhteet, jotka saavat aikaan kehittymistä, voimme mekin urantilaisina ruveta harkitsemaan meitä yksilöinä, perheinä, ryhminä ja järjestöinä ympäröivän hengellisen kulttuurin vaalimista, sillä juuri tämä meidän ympärillämme vallitseva kulttuuri tulee olemaan edistyksen ja kehityksen käyttövoimana, eikä vain meille itsellemme, vaan myös kanssaihmisillemme. Juuri näin ilmoitukseen perustuva kulttuuri edistyy.

Tällaisen kulttuurin kohenemisen avulla Urantia-ilmoituksesta voi tulla merkittävä voima hengellisen renessanssin aikaansaamiseksi planeetallamme. Niin monien uskonnollisten instituutioiden ongelmana on se, että ne eivät pysty palvelemaan ajattelevia miehiä ja naisia, sillä ne ovat mukana niin monenlaisissa yhteis-

kunnan aineellisissa toiminnoissa. Urantia-organisaatiomme eivät voi muuttua tuon yhteiskuntajärjestyksen osaksi, vaan niiden on pikemminkin oltava siihen verrattuna ylivertaisia, sikäli että jokainen, joka vierailee kokouksissamme ja opintoryhmissämme ja oppii tuntemaan meidät henkilökohtaisesti, käsittää kulttuurimme perustuvan ylevimpiin uskonnollisiin ihanteisiin Jumalasta ja Jeesuksen elämästä.

Tuo kokouksessa käynyt pettynyt mies oli oikeassa odottaessaan enemmän. Hän oli oikeassa odottaessaan enemmän meiltä ja enemmän itseltään, sillä *[j]okaiselle, jolla on, hänelle lisää annetaan, ja hänellä on oleva yltä kyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekkin, mitä hänellä on. Ette voi ikuisen valtakunnan asioiden osalta jäädä paikallenne. Isäni vaatii kaikkia lapsiaan kasvamaan armossa ja totuuden tietämisessä. Teidän, nämä totuudet tietävien, tulee tuottaa sitäkin enemmän hengen hedelmiä ja osoittaa yhä laajempaa omistautumista palvelijatovereittenne epäitsekäiseen palvelemiseen [1917:1].*

Me kaikki tiedämme, että varmin tapa tuoda näitä hengen hedelmiä muiden nähtäville on elää *Urantia-kirjan* ihanteita ilmentäen. Mutta emme saa unohtaa, että päämäärämme ei ole vain *Urantia-kirjan* levittäminen vaan myös sen sisältämien ihanteiden ilmoittaminen. Meidän on tuotava ilmoitusta ilmi omassa elämässämme. Meidän on osoitettava, että Jeesus elää edelleen, meidän kauttamme. Tällaisen omistautuneen elämän avulla uusi hengellinen kulttuuri alkaa tunkeutua vanhaan materiaaliseen kulttuuriin ja kehittää sitä. Voimme tehdä tämän yksitellen. Mies, nainen, yksi kerrallaan, tekemällä vain yhden valinnan: teemme sen, mikä on Isän tahto.

Huomaan, että ilmoittajien jumalallisena suunnitelmana on vaalia tätä ilmoitusta ympäröivää kulttuuria, ja sinänsä jokaisen hengen johdatuksessa olevan ihmisen, joka julistaa olevansa *Urantia-kirjan* kannattaja, edellytetään kokonaan elävän meille ilmoitettuja ihanteita ilmentäen. Juuri tällaisen tarkoituksellisen elämän avulla mahdollistamme ilmoitukseen perustuvan kulttuurin leviämisen ja menestymisen. Juuri tällaisen kulttuurin avulla voimme tosiaankin suojella ja varjella tämän ilmoituksen tuleville sukupolville. Eivät meidän organisaatiomme ja sääntömme suojele *Urantia-kirjaa*, vaan sitä ympäröivä, tukeva ja vaaliva kulttuuri. Järjestöjemme kannalta olisi paljon parempi mieluummin paneutua määrittelemään ihanteita ja arvoja, jotka ovat niiden mukaisesta elämäntavasta johtuen ryhmällemme luonteenomaisia, kuin luoda sääntöjä ja peruskirjoja tämän suurenmoisen teoksen suojelemiseksi.

Ehkä meidän pitäisi alkaa pitää itseämme taas Jumalan perheenä ja meitä ilmoituksen suojelijoita myös ilmoituksen isinä. Mielestäni Jumalan perhe on yhä korkein Jeesuksen evankeliumin käsitteistä, ja evankeliumiin uskovien veljeskuntamme todellakin on perhe.

Urantia-kirjan lukijat ovat perhe. Itse asiassa mikä tahansa hengellinen ryhmä, joka tunnustaa Jumalan organisaationsa keskipisteeksi, on universumi-Isän mestarillisen mallin mukainen perhe. Ja juuri tällaiset

perheyksiköt työskentelevät yhdessä toisiaan lujittaen, ahertavat isänsä puolesta ja tekevät niin perhekulttuurin vaikutuksessa ja sen ohjaamina.

Me ilmoituksen isät olemme tuon perhekulttuurin taloudenhoitajia, ja meidän velvollisuutemme on käyttää leiviskämme viisaasti pitääksemme huolta siitä, että edistämme perhekulttuuria omalla hengenelämällemme. Mutta meidän tulee vaalia tätä isällistä asennetta. Siten, meidän perheihanteille omistautuvan elämämme myötä, muut maan päällä olevat lapset tulevat oppimaan ja tuntemaan, miten oikean perheen tulisi elää. Meidän perheemme tulee laajenemaan ja kasvamaan. Sitä mukaa kuin tuomme lisää lapsia perheeseemme, opetamme ja ohjaamme sitä suuremmassa määrin heitä omalla esimerkillämme ottamaan perheen isän roolin. Hitaasti, mutta varmasti tämä perhekulttuuri alkaa levitä ja saada aikaan uusia perheitä, joilla on sama kulttuurinen ja käsitteellinen perintö, kunnes jonakin päivänä tuosta perheestä ei ole tullut heimo, ei valtio eikä kansakunta, vaan planeetta. Näin kulttuurimme leviää tunkeutuen yhteiskunnassa kaikkialle, missä on asialleen omistautuneita miehiä ja naisia, jotka yrittävät ilmentää jumalallisia ihanteita Jumalalle pyhitetyllä elämällään.

Tämä Jumalan perhe alkaa meidän omista perheistämme, ja meidän, jotka arvostamme niin kovasti tätä ilmoitusta, olisi hyvä pitää huolta siitä, että edistämme ja vaalimme vahvoja, vakaita ja kestäviä perheitä omassa elämässämme. Mutta se alkaa myös opintoryhmistä – myös ne ovat perheitä, ja samoin seurakunnan ryhmistä, lukupiireistä, kansalaisryhmistä, joukosta ystäviä. Missä tahansa ihmisillä on kokous, siellä on tilaisuus vahvistaa tällaista ryhmää perheenä, ja ilmoituksen kanssa tekemisessä olevien velvollisuutena on myöskin kohottaa näiden perheiden kulttuuria *Urantia-kirjan* ylevillä ihanteilla mainiten tai mainitsematta noiden ihanteiden lähdeä.

Olemme luonteeltamme palveluorganisaatio, ja meidän osaksemme tulee keksiä keinoja tovereidemme palvelemiseksi heitä ympäröivää kulttuuria kohottamalla. Juuri tällainen velvoite antaa meille tilaisuuden kohottaa tovereidemme ihanteita asemastamme riippumatta. Nykykulttuuri antaa meille siihen runsain määrin tilaisuuksia.

Tämä kulttuurin edistymisen ja hengellisen kohenustyön prosessi on sidottu evolutionaarisen prosessin verkkaiseen tahtiin. Se on hidas prosessi, josta ei koidu välittömiä yhteiskunnallisia palkintoja. Mutta me, joilla on kuva todellisesta planetaarisesta edistymisestä, tiedämme, ettemme elä suurten saavutusten aikaa vaan pikemminkin tulevan kehityksen valmistelun aikakautta. Tiedämme, ettei pidä ajatella tuloksia, joista haluaisimme tehdä totta, vaan tulevia sukupolvia, jotka hyötyvät valmisteluistamme. Ilmoituksen seuraajille tämä on kypsytymisen aikakautta. Halumme tehdä työtä ei mittaa kypsyyttämme, vaan sen tekee enemmänkin halukkuutemme viljellä maata viisaasti ja kylvää tulevan sadon siemen. Työmme hedelmät eivät kuulu meille vaan lapsiemme lapsille. Todellakin kypsä ihmi-

siä ovat ne, jotka ahertavat tulevien sukupolvien hyväksi kaukonäköisesti ja antaumuksellisesti. Koko ihmiskunnan päämääränä on uurastaa ilman välitöntä palkkiota ja ponnistella tuloksellisen tulevaisuuden hyväksi. Teemme alati työtä tulevien aikojen, emme tämän ajan saavutusten hyväksi. Alkakaamme siis ke-

hittää tätä hengen kaukokatseisuutta, joka luottaa tulevaisuuden visioihin ja nykyisen ilmoituksen ihanteisiin.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Matkalle lähtö – orastava tietoisuus

CAROLYN PRENTICE
Yhdysvallat

Tämä on viime *Journalissa* esitellyn sarjan ensimmäinen artikkeli. Artikkelisarjan tarkoituksena on hahmotella suunnitelma opettamisen taidon omakohtaista kehittämistä varten. Sarjan neljässä artikkelissa käydään läpi taidon oppimisen neljä vaihetta: orastava tietoisuus, vaivalloinen harjoittelu, tiedostettu taito ja sisäistetty taito. Jos et ole nähnyt edellistä artikkelia, lue se verkkosivulta <http://www.urantia-iaa.org/Journal/index.html> (valitse May 2006 ja haluamasi kieli).

Menestyksekkäs eläminen ei ole mitään sen kummallisempaa kuin taitoa käyttää luotettavia menetelmiä jokapäiväisten ongelmien ratkaisemiseen. Ensimmäisenä vaiheena minkä hyvänsä ongelman ratkaisemisessa on pulman paikantaminen, ongelman eristäminen ja sen luonteen ja vakavuuden rebellinen tunnustaminen. [1773:4]

Toisin sanoen meidän on ensin tultava tietoisiksi edessämme olevasta matkasta ja siitä, miksi haluamme lähteä sille. Ensimmäisenä vaiheena taidon oppimisessa on sen tajuaminen, että on olemassa taito käsitellä tiettyjä elämän tilanteita, että voimme oppia tämän taidon ja että tämän taidon oppiminen ja käyttäminen johtaa elämän parantumiseen. Toisin sanoen ensimmäiseksi on tajuttava, että jos opimme tämän taidon, voimme jollakin lailla parantaa elämäämme ja mahdollisesti lähiympäristömme elämää.

Olemme kaikki käyneet läpi tämän orastavan tietoisuuden vaiheen joka kerta, kun olemme elämämme aikana oppineet uuden taidon – vaikkakaan emme ehkä tietoisesti. Myönnettäköön, että kun pikkulapsina opimme kävelemään tai puhumaan, emme arvioineet, mitä hyötyä tai haittaa näiden uusien taitojen oppimisesta olisi. Mutta kun vartuimme ja pystyimme ajattelemaan tällaisia asioita, aloimme ymmärtää, että tietyistä taidoista – kuten polkupyörällä ajamisesta, musiikki-instrumentin soittamisesta, tietokoneen käyttämisestä, vieraan kielen puhumisesta – voisi olla meille hyötyä ja jopa etua elämässämme. Kun näimme, että taidon oppimisesta olisi enemmän hyötyä kuin vaivaa, halusimme oppia.

Mutta orastavan tietoisuuden vaiheeseen kuuluu muutakin kuin ”kustannus-hyötyanalyysin” tekeminen. Tässä vaiheessa meidän pitää myös ajatella, miten voimme oppia tämän taidon ja olisiko meillä koskaan tilaisuutta harjoittaa sitä. Esimerkiksi meillä voi olla

salaisena haaveena opetella vaikkapa muodostelmahyppyä, mutta sitten luovumme siitä ajatellen, että se on vain toiveuni, joka on mahdoton toteuttaa käytännössä. Missä voisimme sitä oppia ja milloin voisimme tätä uutta taitoa harjoittaa? Ja sitten käytännöllinen minämme pilaa haaveemme ja päätämme olla opettelematta uutta taitoa, koska pidämme sitä epäkäytännöllisenä.

Ehkä teette juuri näin ajatellessanne opettamista. Monet meistä sanovat välittömästi: ”Tässä elämässä en ole opettaja. En aio jättää työtäni ja ruveta opettamaan hengellisiä totuuksia. Eikä siinä kaikki, en ole hyvä puhuja. Se ei ole minun tehtäväni enkä halua edes yrittää.” Niinpä sanon sinulle heti alkuun, että tämän vaiheen tarkoituksena on saada sinut vakuuttuneeksi siitä, että sinut on kutsuttu opettamaan tämän elämän aikana.

Toisaalta tunnen, että jotkut teistä saattavat polkea jalkaa kärsimättöminä (Oi voi, henkistä myrkyä!) ajatellen: ”Minä tiedän, että haluan opettaa, niin että voitko jo aloittaa?” Neuvon teitäkin olemaan kärsivällisiä. Tämän vaiheen tarkoituksena on myös auttaa teitä ymmärtämään, mitä opettaminen on ja mitä se ei ole. Tässä orastavan tietoisuuden vaiheessa tutkimme, mitä opettaminen on ja mitä se ei ole. Sen on tultava meille selväksi, tai muuten emme pysty omaksumaan seuraavien vaiheiden opetuksia.

Urantia-kirja sanoo, että universumi on yhtä suunnatonta koulua (412::2), joten me kaikki tiedämme, että tulemme olemaan hyvin kauan opiskelijoita! Mutta muistakaa, että *Urantia-kirja* sanoo myös, että taivaallisella elämänurallamme me opiskelemme ja sitten käännyimme takaisin ja opetamme, mitä olemme oppineet, heti alapuolellemme oleville (279:13). Olemme samanaikaisesti oppilaita ja opettajia.

Tällainen tulevaisuudenkuva voi herättää huolestusta, mutta itse asiassa toimimme näin jo nykyisessä elämässämme Urantiassa. Ihmisenä oleminen on oppimista ja opettamista. Olemme esimerkiksi kaikki kasvaneet perheessä tai jonkinlaisessa ryhmässä, ja kaiken sen, mitä opimme ennen kouluun menoa, opimme joltakulta, joka ei usein ollut juurikaan itseämme kokeneempi. Tällainen toiminta on vaistomaista. Vanhempi näyttää lapselle, joka taas näyttää toiselle lapselle, miten jotakin tehdään, esimerkiksi miten käytetään haarukkaa, miten nimi kirjoitetaan, tai miten pelataan

korttia. Olemme opettaneet ja oppineet koko elämämme ajan. Kun olit lapsi, opetit jotakin pienelle serkulleksi tai naapurin lapselle. Olet opettanut muille ihmisille monia asioita elämäsi aikana – mutta et ole ehkä tietoisesti pitänyt sitä opettamisena.

”Mutta”, voit huomauttaa, ”en ole opettanut kenellekään mitään hengellisyydestä – ja eikö se ole juuri meidän tehtävämme?” Vastaukseni on lyhyt: ei. Opettellemme opettamaan, ja voimme tehdä sitä Jeesuksen tavoin käyttämällä hyväksi kaikkia tavallisessa jokapäiväisessä elämässämme tarjoutuvia tilaisuuksia opettamiseen.

Vastustamme opettajiksi ryhtymistä ehkä siksi, että meillä on hyvin kapea näkemys siitä, mitä opettajat tekevät. Ymmärrän oman opettajantoimeni (pääasiassa viestinnän ja kirjoittamisen opettajana) siten, että opetan ihmisenä olemista, ja riippumatta siitä, mitä opetamme ihmisille, me opetamme heille jotakin ihmisenä olemisen puolta. Opettaminen on pelkästään inhimillistä toimintaa, ja opettaminen on yritystä inhimillistää muita ihmisiä, antaa heille taitoja, joita he tarvitsevat elääkseen ihmisinä ihmisten joukossa ja ihmisinä fyysisessä maailmassa. Meillä ei ole synnynnäistä kykyä ihmisyhteiskunnan muodostamiseen, ja siksi meitä on opetettava.

Ihmiset pitävät usein Jeesusta uskonnollisena mestariopettajana – ja sitä hän varmasti oli. Mutta *Urantia-kirja* osoittaa, ettei hänen opettajantyönsä rajoittunut vain uskonnollisiin tai hengellisiin asioihin. Hän opetti koko elämänsä ajan maallisia, ihmiselämän taitoja kuten luku- ja kirjoitustaitoa, puusepäntyötä, kirjanpitoa, veneenrakennusta ja kalastusta. Näemme siten, ettei Jeesus ollut vain Jumalan opettaja vaan myös ihmiselämän taitojen opettaja. Näitä taitoja opettamalla hän itse asiassa hioi opetustaitoaan sekä loi maineensa viisaana miehenä. Sama pätee meidänkin kohdallamme – voimme oppia opettamaan opettamalla muita asioita, ja tällä tavalla harjoitteleme opetustaitoamme ja saamme nimeä henkilöinä, jotka tietävät jotakin. Näiden maallisten asioiden opettaminen lisää ymmärtämystämme muita ihmisiä kohtaan sekä lisää muita kohtaan tuntemaamme kärsivällisyyttä ja suvaitsevuutta – ominaisuuksia, joita hyvän opettajan tulee kehittää!

Aivan kuten Jeesus Urantialla, tulemme mekin opettamaan monia eri taitoja ja totuuksia. Edetessämme mansiomaailmoissa tulemme opettamaan ihmisille juuri oppiamme taitoja – eivätkä ne kaikki ole ahtaassa merkityksessä ns. ”hengellisiä taitoja”. Epäilen, että suuri osa siitä, mitä opimme tulevalla elämänuralamme, ei tule varsinaisesti ”koskemaan Jumalaa”. Meidän on opittava liikkumaan morontiahahmoissamme, lisäämään oppimiskykyämme, kommunikoidaan uudella kielellä alkuperältään erilaisten olentojen kanssa, latautumaan energialla ja rentoutumaan. Useimmat näistä taidoista ovat enemmän käytännöllisiä kuin hengellisiä.

Mutta älkäämme hylätkö näitä käytännön taitoja pitäen niitä yksinomaan maallisina. Opettaessamme

käytännön taitoja välitämme niiden mukana myös arvoja ja näkemyksiä siitä, miten maailma toimii ja mikä maailmassa on tärkeää. Kun äiti opettaa lastaan valmistamaan ruokaa, hän ilmaisee muutakin: hyvän ravitsemuksen merkitystä, rakkautta perheenjäseniä kohtaan ja heistä huolehtimista, kauniin aterian tuottamiseen liittyvää estetiikkaa, puhtauden merkitystä, muiden ihmisten palvelun arvokkuutta. Nämä ovat tärkeitä läksyjä, joiden merkitys ulottuu paljon pitemmälle kuin veden keittämisen ja vihannesten pilkkomisen oppimiseen.

Näin ollen, vaikka opettaisimme sellaista vaatimatonta työtä kuin käymälöiden siivoamista, me opetamme perustaitojen ohella ihmisarvoa ja muitakin arvoja. Näiden arvojen miettiminen saattaa johtaa meidät ja oppilaamme jopa hengellisiin oivalluksiin!

Koska universumi on yhtä suunnatonta koulua, on joukoittain asioita, joita voimme opettaa – ja useimmat niistä taidoista, joita voimme opettaa toisillemme, voivat kohentaa ihmiskuntaa, laskea pohjaa *Urantia-kirjan* käsitteiden oppimiselle ja ylipäänsä viedä maailmaa valoa ja elämää kohti. Ja jos suhtaudumme *Urantia-kirjaan* vakavasti, meidän olisi alettava nähdä, että tilaisuuksia on kaikkialla ympärillämme, universumi on valmis opettamaan meitä ja Jumalan antama velvollisuutemme on opettaa, mitä olemme oppineet. Olemme opettaneet aina siitä lähtien kun näytimme ekaluokalla tovereillemme, miten palloa pompotetaan – emme siis voi väittää, ettei tehtävämme ole opettaa!

Useimmat meistä eivät ryhdy opettamaan kaduilla tai luokkahuoneissa tai painetussa sanassa. Meidän on kaikki kutsuttu opettamaan henkilökohtaisessa elämässämme. Muistamme, että apostoleistakin toiset lähtivät matkoille ja opettamaan, kun taas toiset palasivat jokapäiväiseen elämäänsä.

Mitä opettajat tekevät? Vaikka mielessämme on kuva opettajasta, joka seisoo puhumassa luokan edessä, se pitää harvoin paikkansa. Opettaminen on luonnollinen osa elämää. Luennoimisen tai tietojen jakamisen lisäksi seuraavassa kerrotaan, mitä muuta opettajat tekevät sekä luokkahuoneissa että muissa ympäristöissä:

1. Opettajat muovaavat käyttäytymistä, puhuvat siitä, selittävät sitä ja joskus yksinkertaisesti näyttävät, mikä on toivottua käyttäytymistä.
2. Opettajat tekevät kysymyksiä, jotka saavat oppilaan ajattelemaan tietyn tehtävän suurempaa arvoa tai tiettyjä yksityiskohtia.
3. Opettajat kuuntelevat oppilaitaan ymmärtäkseen heidän näkemystään maailmasta ja tästä nimenomaisesta tehtävästä.
4. Opettajat rohkaisevat oppilaitaan puhumaan ja tekemään, kannustavat heitä harjoittelemaan ko. taitoa.
5. Opettajat järjestävät oppilaille turvallisen ja kannustavan ympäristön taidon harjoittelemista varten.
6. Opettajat vastaavat kysymyksiin tai auttavat oppilaita löytämään vastaukset itse.
7. Opettajat oppivat oppilailtaan. He oppivat lisää

aiheesta, jota he yrittävät opettaa, he oppivat tuntemaan ihmisiä paremmin, ja he oppivat lisää opettamisesta.

Jos siis ajattelet, että opettaminen on vain tietojen jakamista, ajattele asiaa uudestaan. Eri opettajilla on erilainen tyyli, ja sinun tehtäväsi on opettaa tyyllillä, joka sopii parhaiten sinulle.

Yksi asia, jonka akateemiset pedagogit ovat oppineet kognitiivisen oppimisen teoriasta, on se, että ihmiset oppivat parhaiten, kun oppiminen liittyy johonkin, joka on heille ennestään tuttua. Niinpä meidän on luovuttava suunnitelmistamme kipata kuorma isoja sinisiä kirjoja jokaisen tapaamamme ihmisen päälle. Meidän tulee kohdata oppilaamme siinä tilanteessa, jossa he ovat, ja opettaa heille jotakin, mikä tulee kohentamaan ja rikastuttamaan heidän elämäänsä, tekemään heidän inhimillisestä olemassaolostaan helpompaa ja antoisampaa. Ymmärrämme siis, että ehkä ainoa tapa opettaa hengellisiä arvoja on aloittaa opetus jonkin jokapäiväisen asian yhteydessä, opettamalla jotakin käyttökelpoista, mikä ratkaisee jonkin ongelman oppilaittemme jokapäiväisessä elämässä. Maallisesta ongelmasta tulee siten korkeamman tason opetukseen johtava väylä. Näitä tilaisuuksia tarjoutuu usein kahdenkeskisissä tapaamisissa, jotka eivät mitenkään näytä muodollisilta opetustilanteilta.

Opettaminen on laaja-alaisempaa kuin meidän kaipa määritellemme siitä. Opettaminen on vain inhimillinen taito, jota olemme harjoittaneet koko elämäme. Meidän tehtävämme on opettaa muille taitoja, joita he tarvitsevat päästäkseen elämässään eteenpäin. Joka kerta, kun opetamme jollekulle jotakin, opetamme myös arvoja. Suurin osa elämäme aikana tapahtuvasta opetuksesta on kahdenkeskistä, pikemminkin henkilökohtaisten suhteiden kautta kuin muodollisessa luokkahuoneympäristössä tapahtuvaa.

Jos nyt ajattelemme opettamista tältä kannalta, saatamme tunnistaa enemmän tilaisuuksia siihen jokapäiväisessä elämässämme.

Olet nyt matkasi alussa. Voit sanoa: ”Ei, tämä ei ole minua varten. Minua ei ole tarkoitettu opettajaksi. Odotan mieluummin, kunnes pääsen seuraavaan olomuotooni.” Jos niin on, tapaamme luultavasti mansiomaailmoissa, ja ehkä puhumme asiasta sitten.

Tai sitten voit ottaa vastaan tehtäväsi jo tässä elämässä ja aloittaa nyt. Jos olet halukas jatkamaan, pyydän sinua toimimaan seuraavasti. Tämän artikkelin lopussa on muutamia luku-, pohdiskelu- ja kirjoitus-tehtäviä. Muista, että tämä on orastavan tietoisuuden vaihe. Pyydän sinua käyttämään joka viikko kaksi tuntia (tai enemmän!) näiden tehtävien pohtimiseen. Tämän pohdiskelun tarkoituksena on avata sydämesi ja mielesi sisimmässäsi asuvalle Jumalalliselle Opettajalle, jotta hän näyttäisi sinulle, miten hän kutsuu sinua ryhtymään opettajaksi sekä mitä mahdollisuuksia opettamiseen hän antaa sinulle elämässäsi.

Oppiminen vaatii tiedon hankkimista, sen sovelta-

mista käytäntöön, sen kertaamista ja kokemusten pohdimista. Muista, että tämä on neliosainen sarja. Et ole vielä huomenna ammattitaitoinen opettaja – mutta opetat jo! Olet lähdössä matkalle, joka vaatii paljon harjoittelua. Olemme kaikki olleet tällä matkalla koko ikämme, opettaen ja oppien, mutta aloitamme sen nyt tietoisesti, innokkaina, **palveluksena kanssaihmisillemme.**

Älä pidä kiirettä. Saat tästä ohjelmasta enemmän irti, jos mietit näitä kysymyksiä kolmen seuraavan kuukauden ajan sen sijaan että kävisit ne kiireesti läpi. Opettamiseen ei ole oikoteitä – ei mitään pikaratkaisuja. Tämän ohjelman seuraava osa julkaistaan kolmen kuukauden kuluttua. Luota tähän menetelmään. Pohdiskelu on tärkeä osa kaikkea oppimista. On tärkeää, että pakotat itsesi ajattelemaan kirjoittamalla; jos sinun on vaikea kirjoittaa ajatuksiasi, yritä kertoa niistä jollekin toiselle henkilölle tai sanella vaikkapa nauhuriin.

Kehotan teitä aina luopumaan kaavamaisesta ajattelusta. Tässä tapauksessa tarkoitan ”kaavalla” opettamisen tarkkaa rajoittamista koulumaiseen opetukseen tai hengellisten totuuksien opettamiseen evankeliumien puitteissa. Menkää ulos ”luokkahuoneesta” ja etsikää tilaisuuksia opettamiseen jokapäiväisestä elämästänne.

Tätä mielen koulutusta ja hengen kasvatusta harjoitetaan koko matkan: ihmisen synnyinmaailmoista lähtien järjestelmän mansiomaailmojen ja niiden Jerusemiin liittyvien edistyksen sfäärien kautta ja edelleen Edentiaan liittyvissä seitsemässäkymmenessä sosiaalistavassa maailmassa sekä Sahvingtonia ympäröivillä neljällä sadalla yhdeksälläkymmenellä henkeisen edistyksen sfäärillä. Itsessään universumin pääkaupungissa on lukuisia Melkisedekien kouluja, siellä ovat Universumin Poikien korkeakoulut, serafiyliopistot sekä Opettaja-Poikien ja Päivien Yhdistyneen koulut. Kaikin mahdollisin tavoin varmistaudutaan siitä, että universumin moninaiset persoonallisuudet saavat pätevyden yhä pitemmälle menevään palveluun ja yhä parempaan toimintaan. Koko universumi on yhtä suunnatonta koulua. [412:2]

Tehtävät

Muistakaa, että tämän vaiheen nimi on Orastava tietoisuus. Me käsitämme, että tämä taito tulee parantamaan inhimillistä olemassaoloamme, että voimme oppia sen ja että sen oppiminen tulee kohentamaan elämäämme ja lähiympäristöme elämää. Jos jo tiedät tämän ja tunnet kutsumusta opettamiseen, ole kärsivällinen ja kasva näiden harjoitusten avulla. Tähän vaiheeseen kuuluu kuusi jaksoa. Voit käyttää jokaiseen jaksoon kaksi viikkoa, niin että olet suorittanut kaikki kuusi siihen mennessä, kun sarjan seuraava osa ilmestyy. Vaihtoehtoinen menetelmä on käyttää jokaiseen jaksoon viikko ja käydä ne uudelleen läpi odottaessasi seuraavaa osaa. Muista lukea lukutehtäväksi annettuja kappaleita yhä uudestaan ja uudestaan.

1. jakso: Tutkiskele opettamiseen liittyviä tunteita

Lue Jeesuksen nuoruusiästä oppilaana ja opettajana, hänen koulukokemuksistaan, hänen opettajistaan ja valmistautumisestaan toimimaan opettajana. Näitä aiheita käsitellään luvuissa 123–134. Lue nämä 12 lukua seuraavien 12 viikon aikana. Etsi erityisesti kohtia, joissa kerrotaan Jeesuksesta oppilaana tai opettajana.

Lue tämän ensimmäisen jakson aikana myös seuraavat kohdat avartaaksesi käsitystäsi opettamisen roolista universumielämänurasi aikana: 763:2; 806:1–2; 412:4; 575:2–9.

1. Lukiessasi näitä lyhyitä katkelmia kirjoita aina luettuasi lyhyt yhteenveto siitä, mitä juuri siitä kohdasta opit opettamisesta tai oppimisesta. Ajattele. Tutki. Jos et keksi mitään sanottavaa, kirjoita kolme kertaa: ”En keksi mitään kirjoitettavaa.” Tavallisesti käy niin, että kun kirjoitat lausetta kolmatta kertaa, keksit jotakin sanottavaa. Mutta ellei se onnistu, siirry tämän tehtävän seuraavaan osaan ja palaa tähän osaan myöhemmin.

2. Tutkiskele päiväkirjassasi opettamiseen liittyviä tunteitasi. Tee lista, jonka jaat kahteen osaan: positiiviseen ja negatiiviseen. Mitkä ovat toiveesi? Mitkä ovat pelkosi? Miksi haluat opettaa? Miksi et halua opettaa? On mahdollista, että henkilökohtainen listasi on tavalla tai toisella yksipuolinen, ts. positiivisia tunteita on enemmän kuin negatiivisia tai päinvastoin. Mutta yritä saada mukaan molempia. On normaalia kokea vastakkaisia tunteita. Sinun ei tarvitse näyttää tätä listaa kenellekään, joten ole rehellinen itsellesi. Mitä hyvää ja mitä huonoa kuvittelet opettamiseen liittyvän?

2. jakso: Missä olet hyvä? Mitä voisit opettaa? Mitä olet oppinut?

Lukutehtävä: Jatka lukujen 123–134. lukemista.

1. Tee lista asioista, joita voisit mahdollisesti opettaa muille ihmisille. Kukaan ei taaskaan tule näkemään tätä listaa. Aloita pienistä asioista. Voisitko esimerkiksi opettaa lasta solmimaan kengännauhansa? Voisitko opettaa veljen- tai sisarenpoikaasi pelaamaan golfia? Voisitko opettaa työpaikkasi uutta tulokasta käyttämään kopiokonetta? Jatka tämän listan tekemistä muutamien viikojen ajan. Tämän harjoituksen avulla voit todistaa itsellesi, että sinulla on taitoja, joita voisit opettaa, sekä tilaisuuksia opettamiseen. Koeta lisätä listaan joka päivä jotakin, ja koeta kirjata siihen monipuolisesti taitoja, joita voisit opettaa.

2. Mieti elämäsi aikana antamaasi opetusta. Ketä olet opettanut? Mitä olet heille opettanut? Miten sinä osaltasi edistät opettamisen taitoa? Missä olet hyvä? Mitkä ovat heikot puolesi opettaessasi muita? Miten tärkeä on ihmisten välinen suhde opetuksessa?

3. jakso: Luopuminen kaavamaisesta ajattelusta. Opettamisen ja oppimisen tilaisuuksien tunnistaminen jokapäiväisessä elämässäsi.

Lukutehtävä: Jatka lukujen 123–134 lukemista ja lue myös kohdat 412:2 ja 558:1.

1. Tarkkaile tämän jakson aikana jokapäiväisessä elämässäsi kokemia opetustilanteita. Voit olla näissä tilanteissa opettaja tai oppilas, tai sitten tarkastelet yksinkertaisesti muiden ihmisten välillä esiintyviä opetus- tai oppimistilanteita. Opit joka päivä jotakin muilta ihmisiltä tai opetat jotakin jollekulle. Mieti näitä kokemuksia ja kirjoita niistä päiväkirjaasi. Kuvaille, millainen ko. tilanne oli, mikä oli sen opetus, mitä opetustekniikkaa käytettiin ja miltä kokemus tuntui tai miten siihen reagoit. Ajattele erityisesti kussakin opetustilanteesta välitettyjä tai oppittuja arvoja. Käy uudelleen läpi tässä artikkelissa aiemmin esitetty luettelo opetustoiminnoista. Jos etsit elämästäsi näitä tilanteita, löydät niitä, ja alat ymmärtää, että olet jo kirjoittautunut sekä opettajaksi että oppilaaksi universumin suunnattomaan kouluun.

2. Kun tämän jakson aikana suoritat lukutehtäviä, palaa usein tutkimaan listaa, jonka teit opettamiseen liittyvistä positiivisista ja negatiivisista tunteistasi. Katso, muuttuuko suhtautumisesi missään kohtaa. Yritä myös reagoida jokaiseen negatiiviseen tunteeseesi. Jos esimerkiksi kirjoitit: ”En pidä yleisön edessä puhumisesta”, kirjoita pelostasi ja siitä, estäisikö tuo pelko sinua opettamasta vai ei. Kirjoita positiivisten tunteiden listalle jotakin itseäsi kannustavaa. Niinpä, jos kirjoitit: ”Toivon, että oppimalla opettamaan voin muuttaa maailmaa”, kirjoita, miksi pidät opettamista tärkeänä muutoksen osatekijänä.

4. jakso: Ajattele elämäsi opettajia.

Lukutehtävä: Jatka lukujen 123–134 lukemista.

1. Ajattele tämän jakson aikana jokapäiväisessä elämässäsi päivittäin käyttämiäsi taitoja ja tietoja sekä soveltamiasi arvoja. Kysy itseltäsi, miten olet oppinut nämä asiat. Vaikka ensimmäinen ajatuksesi voikin olla, että olet oppinut nämä asiat omin päin, niin mieti tarkemmin. Luitko tuota aiheita käsittelevän kirjan? Opitko jotain muuta huolimatta siitä, mitä joku sinulle opetti? Mitä sellaisia menetelmiä opettajasi käyttivät, jotka tepsivät tai eivät tepsineet sinuun? Tutki suhtautumistasi näihin opettajiin. Miten olosuhteet, aihe tai henkilökohtaiset tarpeesi vaikuttivat siihen, opitko läksyn? Mitä nämä muistot kertovat sinulle opettamisesta?

2. Ketkä ovat olleet opettajiasi? Ja kuka heitä opetti? Mitä he sinulle opettivat? Mikä oli tehokasta siinä tavassa, jolla he sinua opettivat? Ajattele kaikenlaisia opettajia – matematiikan ja luonnontieteiden opettajia, urheiluvalmentajia, perheenjäseniä ja ystäviä. Kuinka opit kalastamaan, valmistamaan ruokaa, pelaamaan jalkapalloa, silittämään vaatteita, laskemaan murtoluvuilla, kirjoittamaan ja puhumaan oikein? Miten näiden taitojen oppiminen on kohentanut elämääsi sekä fyysisesti että henkisesti?

3. Kun ajattelet opettajiasi, ajattele hyviä ja huonoja opettajia, joita sinulla on ollut. Tunnista, mitkä tavat tekevät hyvistä opettajista hyviä ja huonoista huonoja. Voit oppia paljon miettimällä sitä, millainen opetus on tehonnut sinuun. Tee lista niistä opetustavoista, joita haluat yrittää jäljitellä ja niistä, joita haluat välttää. Tarkkaile näiden hyvien ja huonojen menetelmien käyttöä arkielämässäsi – ajatellen sekä omaa käyttäytymistäsi että muiden ihmisten käyttäytymistä.

5. jakso: Ajattele Jeesusta oppilaana ja opettajana.

Lukutehtävä: Jatka lukujen 123–134 lukemista.

1. Ketkä opettivat Jeesusta, ja miten Jeesus reagoi erilaisiin opetusmenetelmiin? Oliko Jeesuksella negatiivisia oppimiskokemuksia? Mitä ne olivat? Kuinka hän käsitteli näitä tilanteita? Mitä hän oppi niistä?

2. Mikä teki Jeesuksesta tehokkaan sisarustensa, Ganidin ja muiden ihmisten opettajan?

3. Mistä Jeesus sai tilaisuuksia opettamiseen? Onko sinulla samanlaisia tilaisuuksia? Miten reagoit näihin tilaisuuksiin?

4. Pohdiskele edelleen listaasi opettamiseen liittyvistä positiivisista ja negatiivisista tunteista.

6. jakso: Ajattele, miten Jeesus valmistautui opettamaan.

Lukutehtävä: Palaa taas lukuihin 123–134. Lue myös kohdat 1363:1 ja 1775:2–4.

1. Pane merkille, miten luvuissa yhä uudelleen mainitaan, että Jeesus käytti aikaansa saadakseen tietoa muista ihmisistä, siitä, mitä he tekivät ja millaista heidän jokapäiväinen elämänsä oli. Miksi nämä tiedot ovat niin tärkeitä opettajaksi valmentautuessa?

2. Mitä voit tehdä arkielämässäsi saadaksesi enemmän tietoa ihmisistä? Kirjoita päiväkirjaasi useita kertoja viikossa havaintojasi ja asioita, joita olet muista ihmisistä oppinut.

3. Pane merkille, miten Jeesus käytti hyväkseen hänelle opettamiseen tarjoutuvia tilaisuuksia. Millaista tarvetta ja mitä tilaisuuksia muiden opettamiseen elämässäsi on? Miten reagoit niihin? Ajattele taaskin tilaisuuksia maallisten, ei vain hengellisten asioiden opettamiseen. Ryhdy etsimään tilaisuuksia opetustaidon harjoitteluun. Tämän tarkoituksena on rikastuttaa tavanomaista arkielämääsi. Mitä tilaisuuksia sinulla on opettaa muille jotakin, mikä rikastuttaa heidän elämänsä?

4. Valmistautuessasi tämän ohjelman seuraavaa vaihetta varten määrittele yksi tilaisuus, johon voit tarttua ainakin kaksi kertaa kuukaudessa voidaksesi opettaa edes hivenen verran. Tämä tilaisuus voisi olla opintoryhmässäsi, kirkossasi, työpaikallasi tai jossakin järjestössä, johon kuulut. Muista, ettei sen tarvitse olla

hengellistä opetusta. Jossain mielessä sinun voisi olla mukavampi aloittaa opettaminen jostakin paljon arkipäiväisemmästä asiasta. Valmistautuessasi tämän ohjelman seuraavaa vaihetta varten määrittele tämä tilaisuus, aloita siihen osallistuminen ja sen pohdiskelu, opi lisää ihmisistä, joiden kanssa tulet olemaan vuorovaihtuksessa ja sitoudu mielessäsi aloittamaan varsinaisen opettamisen seuraavassa vaiheessa.

Bonusaineistoa: Valmistautuminen seuraavaan vaiheeseen, joka on ”vaivalloinen harjoittelu”. Ajattele taitoja, joita olet elämäsi aikana halunnut oppia mutta joiden opetteluun jäit kesken. Yrititkö lapsena opettaa rullaluistelua, mutta sinua nolotti kaatua muiden nähdessä? Otitko Kung Fu -tunteja, mutta huomasit pian, ettei sinulla ollut niihin aikaa tai ettei se oikeastaan ollutkaan kovin hauskaa? Muistele, miltä sinusta silloin tuntui ja miksi luovuit sellaisen taidon opettelemisesta, joka vaikutti alussa niin lupaavalta.

Lisäehdotus: Kirjoittaudu UBISin (Urantia-kirjan Internet-koulun) kurssille verkkosivulla <http://www.urantiabookschool.org/public/home.asp>. Tämä mainio koulutusmenetelmä tarjoaa sinulle mahdollisuuden opiskella *Urantia-kirjaa* yhdessä toisten kanssa ja tarkkailla, miten koulutettu opettaja opettaa, sekä antaa tilaisuuden kuunnella, oppia, pohtia ja kirjoittaa. Keskusteluissa tulet kokemaan opetustilanteita sekä opettajana että oppilaana.

Ota minuun yhteyttä: Jos sinulla on jotain kysyttävää tai jos haluat vaihtaa kokemuksiasi kanssani suorittaessasi tätä ohjelmaa, lähetä minulle sähköpostia osoitteella Carolyn.Prentice@gmail.com. Jos useat henkilöt ottavat minuun yhteyttä, voisimme ehkä perustaa keskustelulistan jakeaksemme kokemuksiamme ja ajatuksiamme. Olisin mielissäni yhteydenottoistanne!

Näitä artikkeleita kirjoittaessani olen käyttänyt hyväksi kolmea ulkopuolista lähdetä, en yksityiskohdissa mutta saaden niistä yleisiä ideoita. Ensimmäisenä on Urantia-kirjan Internet-koulu, joka tarjoaa erinomaisen mahdollisuuden tarkkailemiseen ja osallistumiseen *Urantia-kirjaan* keskittyvässä opiskeluympäristössä. Seuraavana on Parker Palmerin kirjasarja, eritoten *The Courage to Teach, To Know as We Are Known* ja *Let Your Life Speak*, joka keskittyy opettamiseen ja sisäiseen opettajaan. Kolmas lähde on Julia Cameronin teos *The Artist's Way*, joka käsittelee sisäisen luovuuden hyväksikäyttöä kanavana Jumalan luo. Suosittelen teille näitä lähteitä, koska ne ovat itsessään suurenmoisia teoksia, jotka heijastelevat *Urantia-kirjan* käsitteitä ja voivat osoittautua teille hyödyllisiksi matkallanne.

Kääntänyt Leena Kari

”Le Club de l’Esprit” Kun ympäri käydään, niin yhteen tullaan

GUY PERRON
Kanada

Runsaat neljä vuotta sitten liityin Toastmasters Internationaliin [kansainvälinen parempaa julkista puhetaitoa edistävä järjestö] voidakseni tuoda paremmin julki Jumalan isydestä, ihmisen veljeydestä ja sisimmässämme olevasta taivaan valtakunnasta kertovaa hyvää sanomaa.

Ensikäynnilläni olin aplodeista ja protokollasta aika ymmälläni, mutta toisella kerralla oivalsin, että voisin oppia paljon tuossa järjestössä – ja niin opinkin. Suoritin loppuun koko ohjelman, ja vielä merkityksellisempää oli se, että päätin palvella tovereitani Toastmastersissa eri tehtävissä klubitasolta aluetasolle ja suhdetoimintatehtävien varapuheenjohtajasta piiripäällikön toimeen.

Kun pubutaan Jumala Isästä, hänen poikanaan oleminen on suurenmoinen subde. Kun pubutaan Korkeimmasta Jumalasta, statuksen edellytyksenä on saavuttaminen – asianomaisen täytyy sekä tehdä jotakin että olla jotakin. [1260:1]

Oltuani vähän yli vuoden Toastmastersissa tunsin, että siitä puuttui jotakin: kasvulle, hengelliselle kasvulle niin välttämätön hengellinen elementti. Ajomatalla eräästä kokouksesta takaisin kysyin hengelliseltä kumppaniltani, Ajatuksensuuntaajaltani, miksi olin hankkimassa kaikkia näitä kokemuksia Toastmastersissa. Vastaus tuli heti: oli perustettava hengellinen Toastmasters-klubi. Kesä oli alussa, joten odotin syksyyn saakka muuttaakseni *Urantia-kirjaa* opiskelevan ryhmäni *Urantia-kirjasta* puhuvien ryhmäksi. Oli ihasuttavaa huomata, kuinka paljon rikkaampia kokoukset olivat, kun *Urantia-kirjaa* opiskeleva ryhmä yhdistettiin Toastmasters-kokoukseen. Oli ja on edelleen ihastuttavaa havaita, kuinka paljon nopeammin kukin jäsen edistyy. Kun on pakko järjestää ajatuksensa selvästi, jotta voisi kertoa omista hengellisistä oivalluksistaan ja kokemuksistaan toisille jäsenille, kehittyy melko tehokkaaseen tahtiin.

Muutamaa kuukautta myöhemmin paikallinen *Urantia*-yhdistyksemme teki päätöksen kanadalaisille lukijoille tarkoitetun konferenssin järjestämisestä seuraavana kesänä. Kaikki konferenssin puhujat oli kouluttanut ”Le Club de l’Esprit” [Hengen klubi]. Heillä kaikilla oli tilaisuus harjoitella, saada palautetta, kohentaa perustaitojaan, sanallista ja ei-sanallista viestintäänsä ja monia muita asioita. He kaikki olivat aika hämmästyneitä siitä, kuinka hyvin he menestyivät. *Mitä valaistunut ja barkitseva ihmisen mielikuviutus, joka saa bengellistä opetusta ja ohjausta, haluaa täydestä sydämestään ja epäitsekästä tehdä ja olla, siitä tulee mitattavissa olevin määrin luovaa samassa subteessa kuin tämä kuolevainen omistautuu Isän tabdon jumalalliseen noudattamiseen. Kun ihminen antautuu Jumalan kumppaniksi, saattaa tapahtua ja tapahtuu suu-*

ria asioita. [1467:5]

Muutama kuukausi konferenssin jälkeen muutin uuteen paikkaan eikä ”Le Club de l’Esprit” voinut enää kokoontua asunnossani. Niinpä ”Le Club de l’Esprit” oli keskeytyksissä melkein kaksi vuotta, viime kesään saakka, jolloin se käynnistettiin uudelleen, mutta tällä kertaa virallisena Toastmasters-klubina. Klubin ensimmäinen versio ei ollut virallinen Toastmasters-klubi, ja useimmat ihmisistä olivat *Urantia-kirjan* lukijoita. Nykyään 24 jäsenestä vain seitsemän on lukijoita. Kuinka hieno tapa olikaan auttaa hienovaraisesti muita ihmisiä ymmärtämään laajemmin kosmisia totuuksia, kuinka hieno keino se onkaan *yrittäessämme laventaa kosmista tietoisuutta ja lisätä bengellistä ymmärrystä [1:2]* samalla kun ponnistelemme pyrkien jäljittelemään sitä, miten ilmoituksen esittäjät toimivat.

Alussa meidän täytyi olla varovaisia sen suhteen, miten puhuimme Jumalasta. Meidän täytyi suhtautua muihin hienotunteisesti ja kunnioittavasti, tyrkyttämättä *Urantia-kirjaa* heille. Vain yhden kuukauden ja neljän kokouksen jälkeen oli yllättävää nähdä, kuinka paljon vapaammin ihmiset puhuivat Jumalasta. Nyt se on meille kaikille aivan tavallista – ja kaikki muuttui kuudessa kuukaudessa.

Viime viikolla sitten tapahtui jotakin hyvin mielenkiintoista. Yleensä kokoonnumme isommassa huoneessa, sillä läsnä on 15–22 henkilöä. Mutta tuossa kokouksessa meitä oli pienemmässä huoneessa vain kahdeksan. Kokous kesti melkein kolme tuntia. Tämä intiimimpi ympäristö loi täydelliset puitteet muodonmuutokselle: tämä oli hengellinen kokous, jossa oli ripaus Toastmastersia. Mainostaessamme klubia ulkopuolisille sanomme yleensä että ”Le Club de l’Esprit” on Toastmasters-klubi, jossa on ripaus hengellisyyttä.

”Le Club de l’Esprit” on nyt palannut juurilleen. Aloitimme hengellisenä ryhmänä käyttäen hyväksemme Toastmasters-taustaa, jotta pystyisimme puhumaan Hengen kieltä; sitten meistä tuli virallinen Toastmasters-klubi, jossa oli ripaus hengellisyyttä, ja nyt molemmat ovat yhdistyneet aivan luonnollisesti, ja olemme hengellinen klubi, jossa on ripaus Toastmastersia. Olemme tehneet täyden kierroksen, yhden ikuisesti ylösnousevan kierroksen.

Kiitos, Isä, siitä, että olet meidän jokaisen sisimmässä ja että innoitat meitä palvelemaan veljämme ja sisariamme niin monin eri tavoin.

Vallitkoon Isämme rakkaus ja rauha aina teidän keskuudessanne ja teidän ympärillänne.

Kääntänyt Jouni Nurmi

